

Arrest

nr. 235 102 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 december 2015 als minderjarige samen met zijn familieleden toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 juli 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U bent een soennitische moslim. U verklaarde afkomstig te zijn uit de stad Mosul gelegen in de provincie Nineva, waar u samen met uw familie in de wijk Rashidiya woonde. U verblijft in België samen met uw ouders K.(…) B.(…) R.(…) en S.(…) S.(…) S.(…) (CGVS ref. (...)), uw twee minderjarige broers R.(…) N. (...) B.(…), en R.(…) R.(…) B.(…), uw meerderjarige zus R.(…) K.(…) B.(…) (CGVS ref. (...)), uw meerderjarige broer R.(…) Z.(…) B.(…) (CGVS ref. (...)), uw meerderjarige broer R.(…) J.(…) B.(…) (CGVS (...)), diens echtgenote A.(…) A.(…) H.(…) (CGVS ref. (...)) en hun drie minderjarige kinderen.

In 2014 ontvluchtte u Mosul omwille van de inval van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) in uw stad en de bedreigingen die uw familie gekregen had. U was op dat moment 13 jaar. Uw vader, uw broer J.(…) en diens vrouw A.(…) en uw broer Z.(…) vertrokken eerst. Twee of drie dagen later vertrok u samen met uw moeder, uw zus en uw twee jongere broers uit Mosul. Jullie namen een taxi en hielden halt in een u onbekende stad waar jullie een ontmoeting hadden met een neef van uw vader. Samen met uw moeder, uw zus en uw minderjarige broers reisde u door naar het dorp Siar Spindar (Spindare/Sibindar/Sibindare). U herinnerde zich niet waar dit dorp gelegen is. U verbleef een jaar en een of twee maanden bij uw oom in Siar Spindar. Vervolgens besloten jullie om uw vader en uw broers te vervoegen die inmiddels in België waren aangekomen. Via Turkije en Griekenland konden jullie België bereiken.

Op 28 september 2015 dienden uw vader K.(…) B.(…) R.(…), uw broer R.(…) Z.(…) B.(…), uw broer R.(…) J.(…) B.(…) en diens echtgenote A.(…) A.(…) H.(…) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U kwam in België aan op 15 december 2015. U volgde als minderjarige de procedure internationale bescherming van uw moeder, S.(…) S.(…) S.(…). Uw moeder en uw zus, R.(…) K.(…) B.(…), dienden op 15 december 2015 hun eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 oktober 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders, uw zus, uw meerderjarige broers en de echtgenote van uw broer R.(…) J.(…). Op 31 januari 2019 werden deze beslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr 216228 en arrest nr. 216229).

Op 28 februari 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in als meerderjarige bij de DVZ. Bij terugkeer naar Irak vreest u het slachtoffer te worden van terroristen. Daarnaast verklaarde u dat u inmiddels goed geïntegreerd bent in België: u spreekt Nederlands, u maakte vrienden, u volgt een opleiding tot kapper en u voelt zich hier thuis. In Irak hebt u niets meer.

Uw vader K.(…) B.(…) R.(…), uw moeder S.(…) S.(…) S.(…), uw broer (...) Z.(…) B.(…), uw broer R.(…) J.(…) B.(…) en diens echtgenote A.(…) A.(…) H.(…) en uw zus R.(…) K.(…) B.(…), dienden op 28 februari 2019 een volgend verzoek om bescherming in bij de DVZ.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 12 september 2013 te Zummar, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak samen met uw familieleden verlaten hebt, nadat de terreurgroep Islamitische Staat de stad Mosul had ingenomen en uw familie bedreigd werd. Actueel vreest u bij terugkeer naar Irak dat u het slachtoffer zou kunnen worden van een terreurdaad en dat u bijvoorbeeld ontvoerd of gedood zou worden door terroristen (CGVS, pg 10). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06,

28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, pg 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Irak zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over u beweerde verblijf in de stad Mosul tot op het ogenblik dat de stad veroverd werd door IS in juni 2014.

In dit verband wordt beklemtoond dat u verklaarde dat u samen in Mosul in de wijk Rashidiya nabij de moskee Haji Shahin woonde met uw ouders, uw broers, uw zus en de echtgenote van uw broer. U verklaarde dat jullie samen in hetzelfde huis woonden (CGVS, pg 3). Uw ouders, broers, zus en schoonzus hadden allen in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming verklaard dat zij tot na de inval van IS in Mosul hadden verbleven. Aan hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul werd echter geen geloof gehecht door het CGVS. Hun verklaringen werden grondig onderzocht, individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul en over de bedreigingen door IS die uw familie ondervond. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS. Daar u verklaarde vanaf uw geboorte tot 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats. Deze beslissingen en beoordeling voor uw ouders, broers, zus en schoonzus werden bovendien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (zie kopieën van de arresten die toegevoegd werden aan uw administratief dossier). Zij tekenden geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten hen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat uw familieleden betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet,

dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. In het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming werd evenwel vastgesteld dat er geen dergelijke nieuw element kon weerhouden worden en dat uw ouders, broers, zus en schoonzus aldus nog steeds niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij tot hun beweerde vertrek in juni 2014 in Mosul verbleven hebben (zie hun individuele beslissingen die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Bijgevolg kan het niet geloofwaardig geacht worden dat u in tegenstelling tot uw familieleden wel tot juni 2014 in Mosul zou verbleven hebben. Deze vaststelling werd bevestigd doordat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde verblijf in Mosul allerminst geloofwaardig werden bevonden.

U was op het moment dat IS de stad Mosul binnenviel 13 jaar. Gezien uw jonge leeftijd bij uw vertrek uit Irak en het gegeven dat sindsdien meerdere jaren verstreken zijn, werd de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud over uw verblijf in Mosul zoveel mogelijk gericht op uw onmiddellijke leefomgeving en uw eigen ervaringen. Uw verklaringen dienaangaande konden echter niet overtuigen en brachten daarenboven bijkomende tegenstrijdigheden aan het licht, bovenop de opvallende tegenstrijdigheden die bij de voorgaande verzoeken van uw familieleden reeds hun geloofwaardigheid in zeer ernstige mate hadden ondergraven.

Zo legde u verklaringen af die strijdig zijn met de nieuwe documenten die uw vader heeft neergelegd in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Volgens u gingen uw minderjarige broers N(...) en R(...) nooit naar school in Irak (CGVS, pg 6). U was er zeker van (CGVS, pg 6). Uw vader legde echter een Iraaks schoolattest neer, waarin gesteld wordt dat uw broer R(...) het eerste jaar basisonderwijs volgde in Mosul in het schooljaar 2013-2014. Hiermee geconfronteerd, kon u geen verklaring bieden (CGVS, pg 10). U wist het niet en u kon het zich niet meer herinneren (CGVS, pg 10), nochtans was u net voordien nog zeker dat uw jongere broers niet naar school geweest waren in Irak. Tevens verklaarde u dat uw vader stopte met werken in de eerste dagen van de komst van IS (CGVS, pg 6). Op het bewijs van tewerkstelling dat uw vader op heden neerlegt, wordt evenwel vermeld dat uw vader werkte tot 1 mei 2014, dus vijf à zes weken voor de inval van IS in Mosul op 10 juni 2014. U had ook geen idee hoe uw vader naar zijn werk ging, u wist niet waar hij werkte, u vermoedde dat zijn werkplaats in Mosul was, maar u wist niet of hij te voet ging naar zijn werk of op een andere manier (CGVS, pg 6), wat toch opmerkelijk is, gezien het elementaire zaken betreft in verband met uw eigen vader.

Voorts verklaarde u dat u nadat u samen met uw moeder, uw zus en uw minderjarige broers de stad was ontvlucht, bij een oom verbleven hebt in Siar Spindar (CGVS, pg 5). U had geen idee waar Siar Spindar gelegen was, bijvoorbeeld in welke provincie dit ligt, hoewel meerdere van uw familieleden in de provincie Dohuk wonen (CGVS, pg 5). Tot zover waren uw verklaringen consistent met deze van uw familieleden (zie bijgevoegde arresten). U bleek echter totaal vergeten te zijn dat u ook in een vluchtelingenkamp zou verbleven hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u nog op andere plaatsen in Irak verbleven had, naast Rashidiya en bij uw ooms. U bevestigde dat jullie de hele tijd bij de ooms gebleven zijn (CGVS, pg 8). U dacht niet dat jullie nog ergens anders naartoe geweest waren, jullie waren gewoon bij de ooms gebleven (CGVS, pg 8). Ook uw moeder en uw zus bleven de hele tijd bij de ooms (CGVS, pg 8). U was er zeker van (CGVS, pg 9). Toen vervolgens gevraagd werd of u ooit naar een vluchtelingenkamp bent geweest, leek het u te binnen te schieten dat dit onderdeel uitmaakte van het door u en uw familieleden voorgehouden relaas. U zei dat u voordien niet doorhad dat er naar een kamp gevraagd werd. Nochtans laten uw voorgaande antwoorden niets aan de verbeelding over. Zelfs toen u letterlijk erop gewezen werd dat uw familieleden verteld hadden dat jullie na een verblijf van een week bij de ooms nog naar een andere plaats gingen, repte u met geen woord over het vluchtelingenkamp en bleef u zeggen dat jullie de hele tijd bij uw ooms verbleven hadden. U had ook geen idee over welk vluchtelingenkamp het ging of waar het gelegen was (CGVS, pg 9) en u kon zelfs bij benadering niet zeggen hoe lang jullie in dat kamp zouden verbleven hebben (CGVS, pg 9). Hoewel u op het moment van het beweerde verblijf in een vluchtelingenkamp nog erg jong was, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u helemaal niet meer kan duiden hoe lang jullie daar bleven. Dergelijk verblijf in een vluchtelingenkamp moet op u als jonge tiener de nodige indruk hebben gemaakt en er mag ondanks uw jonge leeftijd destijds toch verwacht worden dat u zich spontaan zou herinneren dat u in een vluchtelingenkamp verbleef en of dit over een korte dan wel een lange periode ging. Het is in dit verband ook hoogst opmerkelijk dat u dan wel kon aangeven dat u samen met uw moeder, zus en jongere broers een jaar en één à twee maanden bij uw ooms verbleven hebt (CGVS, pg 8).

Daarnaast bleken uw verklaringen over de periode van de inval van IS in Mosul niet doorleefd. Ook hier kon u zich niet meer herinneren hoe lang jullie nog in Mosul verbleven hebben na de inval van IS. U dacht dat het wel om een lange periode ging (CGVS, pg 14). U wist het niet en u dacht dat het niet zo lang en niet zo kort was (CGVS, pg 14). U wist dat u Mosul verlaten had in 2014, maar u kende geen data, waarna u opperde dat het misschien een lange periode was, een jaar later ofzo (CGVS, pg 14). Het kan geenszins overtuigen dat u zich hoegenaamd niet meer zou herinneren hoe lang u nog in de stad bleef nadat IS de stad had ingenomen en dat u zou kunnen vermoeden dat het misschien een jaar ofzo was, terwijl uit de verklaringen van uw ouders kan opgemaakt worden dat het om minder dan een maand zou gegaan

hebben. Uw vader verklaarde namelijk dat hij op 28 juni 2014 Mosul verliet en u zou samen met uw moeder, zus en jongere broers twee dagen later vertrokken zijn. (zie arrest RvV nr. X, pg 2) De inval van IS veroorzaakte tal van ingrijpende veranderingen in het dagelijks leven van de burgers. Daarbij bent u inmiddels meerderjarig en verblijft u samen met uw familieleden in België. U hebt meer dan genoeg gelegenheid gehad om met uw familieleden te praten over wat jullie overkomen was toen IS Mosul innam en hoe en wanneer jullie vertrek uit Mosul verlopen is. Er mag van u verwacht worden dat u voldoende interesse in de problemen van uw eigen familie aan de dag zou leggen om op zijn minst op de hoogte te zijn van enkele elementaire zaken, zoals wanneer uw familie Mosul ontvluchtte en hoe lang jullie nog ongeveer onder het bewind van IS geleefd hebben. Het komt weinig doorleefd over dat binnen een grote familie als de uwe nooit over deze opmerkelijke en ingrijpende periode in jullie leven zou gesproken worden. Ook uw verklaringen over hoe jullie in Mosul de periode zouden beleefd hebben, toen IS reeds de stad had ingenomen en aanwezig zou geweest zijn in jullie wijk, lagen in dezelfde lijn. Gevraagd naar uw ervaringen in die periode, zei u dat jullie allemaal moesten binnen blijven, maar wel de geluiden van gevechten hoorden. U zou kogels gehoord hebben en leden van IS die 'Allahu Akbar' riepen (CGVS, pg 13). Aangespoord om nog iets te vertellen, kon u niets meer toevoegen en verklaarde u dat u het zich niet zo goed herinnerde (CGVS, pg 13). U kon zich niet meer herinneren wat het eerste was dat u zelf hoorde over IS (CGVS, pg 13). U had wel gehoord dat ze naar Mosul kwamen en ook naar Rashidiya, waarna u herhaalde dat ze 'Allahu Akbar' riepen (CGVS, pg 13). Behalve dat jullie bang waren, kon u niets vertellen over de sfeer thuis in die periode (CGVS, pg 13). Gevraagd hoe u zelf kon merken dat uw vader bang was, kon u geen antwoord geven en u kon zich dat niet herinneren (CGVS, pg 13).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Mosul, gelegen in de provincie Nineva tot na de inval van IS niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die uw familie in die periode zou ontvangen hebben. Voorts haalde u geen concrete elementen aan die actueel in uwen hoofde wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Uw actuele vrees was enkel en alleen gebaseerd op de algemene situatie, namelijk dat u het slachtoffer zou kunnen worden van terroristen. U stelde dat ze u zouden kunnen ontvoeren of doden, aangezien er van alles kan gebeuren in Irak (CGVS, pg 10). Gevraagd naar uw actuele vrees bij terugkeer, haalde u daarnaast aan dat u hier naar school gaat, dat u hier vrienden maakte en dat het hier goed met u gaat (CGVS, pg 10). Dit betreft louter uw integratie in België en is bijgevolg niet relevant in het kader van de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. X). U bent er met andere

woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak. De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 7 juni 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vertrek uit Mosul in 2014 (CGVS, pg 10, 11). Er werd u duidelijk uiteen gezet dat er bij al uw familieleden werd vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan hun vlucht uit Mosul in 2014. Gezien u verklaarde altijd samen te zijn geweest met deze familieleden, is de herkomst van uw familieleden immers bepalend voor de geloofwaardigheid van uw herkomst. Derhalve werd u herhaaldelijk de kans geboden om alsnog de waarheid te vertellen over uw verblijfplaatsen in Irak. U volhardde, ondanks de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het beweerde verblijf tot 2014 in Mosul van al uw in België aanwezige familieleden, in uw verklaringen. U haalde aan dat het niet logisch zou zijn dat u zou leugens vertellen en dat jullie van daar komen en dat het zo ging (CGVS, pg 10). Volgens u was de beslissing van het CGVS niet correct en u was er honderd procent zeker van dat jullie in Mosul woonden tot 2014 en dat u daarna naar Siar Spindar bent gevlucht. Vervolgens werd u er nogmaals uitdrukkelijk op gewezen dat er geen geloof gehecht werd aan het verblijf in Mosul tot 2014 van uw familie. U herhaalde dat u afkomstig bent van Rashidiya en dat jullie vlakbij de moskee van Haji Shahin woonden (CGVS, pg 11). U vroeg zich af waarom u iets zou moeten verzinnen, waarna u erop wees dat jullie kennis hadden getoond en dat de mukhtar van Rashidiya Mohammed Mustafa is. Hierbij rijst nog de vraag hoe u als minderjarige de naam van de mukhtar zou gekend hebben, terwijl u meerdere elementaire zaken in verband met uw eigen gezin en uw eigen ervaringen, niet wist te vertellen zoals hierboven uiteen gezet werd. U zou de naam van de mukhtar nog kennen, omdat hij een bekende figuur was en iedereen hem kende (CGVS, pg 11). Dit komt weinig logisch over en duidt erop dat u enkele zaken hebt ingestudeerd ter voorbereiding op uw persoonlijk onderhoud. De beperkte kennis die u ten berde bracht aangaande uw wijk in Mosul, dient dan ook in dit licht gezien te worden. Dat u enkele zaken hebt ingestudeerd, werd nog geïllustreerd toen u verklaarde dat u dacht dat deze mukhtar nog leefde, terwijl uw vader in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming, een attest neerlegde van de zoon van deze mukhtar omdat de mukhtar zelf overleden zou zijn (CGVS, pg 11). U had geen idee of uw vader probeerde de mukhtar te contacteren en uw vader zou u dit soort zaken niet vertellen (CGVS, pg 11). Er kan echter redelijkerwijs niet ingezien worden waarom uw vader u niet zou inlichten over de demarches die hij ondernomen heeft om aan de nieuwe documenten te komen, die alsnog zouden moeten bewijzen dat jullie wel tot 2014 in Mosul hebben verbleven, gezien dergelijke bewijsstukken ook voor uw individueel verzoek om internationale bescherming van groot belang zijn. U en uw familieleden dienden allen samen op 28

februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Er zou dan ook verwacht worden dat u weet over welke documenten jullie beschikken en hoe deze in jullie bezit zijn gekomen.

U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Irak werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (CGVS, pg 2, 10, 11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw verblijf in Siar Spindar, provincie Duhok, hebt verbleven, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met alle relevante elementen in uw administratief dossier en de dossiers van uw familieleden, dient bovendien aangestipt te worden dat u – ongeacht waar u dan voordien zou verbleven hebben – over een intern vluchtalternatief beschikt in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde een jaar en 1 of 2 maanden bij uw ooms in Siar Spindar verbleven te hebben vooraleer u vertrok naar Europa (CGVS, pg 8). U verbleef in de provincie Dohuk samen met uw moeder, uw zus en uw twee minderjarige broers. Uit uw verklaringen bleek niet dat jullie problemen kenden tijdens jullie verblijf in Dohuk. Toen gevraagd werd waarom jullie vertrokken van bij uw ooms, zei u dat dit was om uw vader en broers in België te vervoegen (CGVS, pg 8). U meende dat een terugkeer naar Siar Spindar niet haalbaar was, omdat jullie een gezin vormen van elf personen en dat niemand bereid zou zijn dergelijk groot gezin op te vangen en u dacht dat jullie eventueel wel een week en maximum een maand bij uw oom zouden kunnen logeren, maar dat jullie daarna een eigen woning zouden moeten zoeken (CGVS, pg 10). Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat het voor jullie onmogelijk zou zijn om in jullie levensonderhoud te voorzien bij een verblijf in de provincie Dohuk. De RvV heeft reeds geoordeeld dat van uw ouders, uw broers, uw zus en uw schoonzus, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de KAR zouden vestigen (zie arrest nr. X, pg 42 en arrest nr. X, pg 22). Daarbij werd dus al rekening gehouden met de grootte van het gezin, het enige verschil is dat u op heden meerderjarig bent, terwijl u toen als minderjarige de procedure van uw ouders volgde, wat geenszins iets wijzigt aan de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. Uw familieleden hebben bovendien in hun huidige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die afbreuk zouden kunnen doen aan de redelijkheid van het vooropgestelde intern vluchtalternatief (zie kopie van hun beslissingen).

Uit de beschikbare informatie in verband met de veiligheidssituatie in de KAR en de bereikbaarheid van deze regio, dient geconcludeerd te worden dat de KAR nog steeds voor u en uw familieleden als een intern vluchtalternatief kan weerhouden worden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar u over een intern vluchtalternatief beschikt. In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk beoordeeld te worden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional

Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte reeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitskaart wijzigt niets aan bovenstaande analyse. Uw identiteitskaart werd afgeleverd te Zummar op 12 september 2013 en kan derhalve op geen enkele wijze aantonen dat u bij de inval van IS nog in Mosul verbleef, zoals u beweerde. Wat de nieuwe documenten betreft, die door uw vader werden neergelegd in een poging om alsnog jullie verblijf in Mosul tot 2014 te staven, wordt verwezen naar de beslissing tot ontvankelijkheid die genomen werd voor in hoofde van vader (zie kopie van de beslissing die toegevoegd werd aan uw administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat in op het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde plaatsen van eerder verblijf. In de beslissing, zo haalt verzoeker aan, wordt het ongeloofwaardig geacht dat verzoeker in de stad Mosul heeft verbleven tot de inval van IS in juni 2014 omdat de verklaringen van zijn familieleden dienaangaande manifest ongeloofwaardig waren. Verzoeker wijst erop dat zijn familieleden een volgend verzoek hebben ingediend waartegen het beroep nog hangende is. Ook de verklaringen van verzoeker zijn volgens de commissaris-generaal weinig overtuigend en bevatten een aantal tegenstrijdigheden. Er wordt verwezen naar het schoolattest op naam van zijn broer R. dat door zijn vader werd neergelegd, zo oppert verzoeker, en naar zijn verklaring dat zijn jongere broers nooit naar school zijn geweest, terwijl geen rekening wordt gehouden met zijn jonge leeftijd op het moment van de inval in Irak en zijn zenuwachtigheid tijdens het afleggen van zijn verklaringen waardoor hij zich vergist heeft. Tevens wordt verwezen, zo vervolgt verzoeker, naar het bewijs van tewerkstelling dat door zijn vader wordt neergelegd, omdat in dit attest wordt vermeld dat de vader van verzoeker tot 1 mei 2014 zou hebben gewerkt terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader tot enkele dagen voor de inval van IS in Mosul zou hebben gewerkt. Aangezien de vader had verklaard dat hij na 1 mei 2014 niet langer voltijds, maar deeltijds werkte, strijden naar het oordeel van verzoeker zijn verklaringen niet met het neergelegde werkattest.

Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op de verklaringen over het vluchtrelaas vanuit Mosul tot België waarbij verzoeker volgens de commissaris-generaal vergat te vermelden dat zijn moeder, zus en jongste broers een tijd in een vluchtelingenkamp hadden verbleven nadat ze waren vertrokken in Siar Spindar. Omdat verzoeker slechts 13 jaar oud was, en deze vlucht al van 5 jaar geleden dateert, zo stelt verzoeker, is het niet ongeloofwaardig dat hij zich hiervan geen details meer herinnert.

Naar aanleiding van het vastgestelde gebrek aan doorleefdheid van zijn verklaringen over de inval van IS in Mosul, oppert verzoeker dat hij voldoende bewijzen heeft bijgebracht en dat mondelinge bedreigingen moeilijk te bewijzen zijn.

Betreffende het intern vestigingsalternatief in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR), stelt verzoeker dat dit voor zijn familie geen veilig alternatief vormt omdat de grootvader lid was van de partij van Saddam Hussein en sinds de jaren 1993-1994 door de familie van drie vermoorde Koerden verantwoordelijk werd gehouden voor de moord. Aangezien men nog steeds zint op wraak, zo beweert verzoeker, vormt de KAR geen regio waar verzoeker zich veilig kan vestigen.

Door de verklaringen die hij heeft afgelegd en de stukken die hij heeft neergelegd, zo oppert verzoeker, bevindt hij zich in een situatie waarin internationale bescherming zou moeten worden verleend. Verzoeker beweert bij terugkeer het slachtoffer te zullen worden van terroristen.

Verzoeker citeert een overweging uit het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie en verwijst naar het voordeel van de twijfel, zoals opgenomen in artikel "46/6" (*sic*) van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt in de beslissing ook tekortkomingen op inzake zorgvuldigheid en motivering.

Vervolgens haalt verzoeker artikel 3 van het EVRM aan om te benadrukken dat verzoeker geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat naar het oordeel van verzoeker bij de beoordeling van zijn asielrelaas geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas. De Iraakse bescherming voldoet volgens verzoeker niet aan de Europese maatstaven.

2.2. Nieuwe elementen

Middels een aanvullende nota van 12 november 2019 voegt verzoeker een kaart toe van de Turkse basis in de KAR, een rapport van *Airwars* betreffende de burgerslachtoffers ingevolge de Turkse militaire operaties in Irak en Syrië tussen 2016 en 2019, een persartikel van *Newsweek* van 11 mei 2019 over de operaties van Turkije tegen Koerdische strijders in Irak, de ratificatie van het schoolattest van R. B. R., documenten vanwege de Duitse asielinstanties betreffende familieleden van verzoeker en het bewijs van verzending vanuit Dohuk (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-6).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gesteld dat er in hoofde van verzoeker geen elementen kunnen worden vastgesteld die wijzen op bijzondere procedurele noden.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker zijn land met zijn familieleden destijds verlaten zou hebben nadat IS de stad Mosul had ingenomen, en dat hij thans bij terugkeer vreest slachtoffer te worden van een terreurdaad.

De asielmotieven van verzoeker worden door de commissaris-generaal niet aannemelijk geacht omdat verzoeker niet heeft voldaan aan de samenwerkingsplicht doordat hij geen duidelijkheid heeft verschaft

over zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf. Verzoeker beweerde samen met zijn gezin in de wijk Rashidiya in Mosul te hebben gewoond terwijl aan het ononderbroken verblijf van het gezin tot na de inval van IS in Mosul geen geloof werd gehecht in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat door de familieleden van verzoeker werd ingediend. De familieleden van verzoeker bleken immers een gebrekkige kennis te hebben over de gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS, zo stelde de commissaris-generaal vast. Deze ongeloofwaardigheid, die door de Raad in zijn arresten werd bevestigd, zo merkt de commissaris-generaal op, heeft een nefaste impact op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Mosul.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat de vragen die aan verzoeker over Mosul werden gesteld, gezien zijn jonge leeftijd bij zijn vertrek uit Irak, zoveel mogelijk gericht waren op verzoekers onmiddellijke leefomgeving en op zijn eigen ervaringen. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaringen aflegde die strijdig waren met de documenten die zijn vader had neergelegd in het kader van diens tweede verzoek om internationale bescherming, onder andere met betrekking tot de scholing van verzoekers broers in Irak en met betrekking tot de duur en de plaats van tewerkstelling van zijn vader en de wijze waarop zijn vader zich naar zijn werk begaf.

Ook met betrekking tot de verblijfplaatsen van verzoeker en zijn familie na hun vlucht uit Mosul legde verzoeker onjuiste verklaringen af. Zo stelde verzoeker dat hij bij een oom in Siar Spindar verbleven had, maar bleek verzoeker totaal vergeten te zijn dat zij ook in een vluchtelingenkamp verbleven hadden en had hij geen idee waar dit vluchtelingenkamp gelegen was, en kon hij niet bij benadering zeggen hoelang ze in dit kamp verbleven hadden. De commissaris-generaal acht het opmerkelijk dat verzoeker zich dit niet spontaan herinnert omdat een verblijf in een vluchtelingenkamp op hem als jonge tiener zeker indruk moet hebben gemaakt.

In de beslissing wordt vervolgens aangestipt dat verzoekers verklaringen over de periode na de inval van IS in Mosul weinig doorleefd overkwamen omdat verzoeker niet kon zeggen hoe lang hij na de inval nog in Mosul gebleven was, terwijl dit volgens de verklaringen van zijn ouders minder dan een maand moet zijn geweest. Bovendien bleef de beschrijving van verzoeker van zijn ervaringen in de periode na de inval van IS volgens de commissaris-generaal erg oppervlakkig omdat hij zich beperkte tot de mededeling dat ze allemaal binnen moesten blijven, gevechten hoorden en leden van IS 'Alahu Akbar' riepen, maar zich verder niets kon herinneren.

Uit het geheel van de feiten wordt door de commissaris-generaal geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Mosul in Ninewa in Centraal-Irak tot na de inval van IS en dat verzoeker evenmin een actuele vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een actueel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, voorhanden is.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de nood aan deze vorm van bescherming dient te worden getoetst aan de meest recente plaats van feitelijk en duurzaam verblijf voorafgaand aan het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst en niet noodzakelijk aan de geboorteplaats of een andere plaats waar verzoeker ooit in het verleden verbleven heeft. Het Commissariaat stelt vervolgens vast dat het in het ongewisse blijft over waar verzoeker voor zijn verblijf in Siar Spindar in de provincie Dohuk verbleven heeft. In de beslissingen van de familieleden van verzoeker werd reeds gesteld dat zij over een redelijk intern vluchtalternatief beschikken in de KAR. Op grond van de beschikbare landeninformatie merkt de commissaris-generaal op dat er in Noord-Irak, ondanks de aanvallen vanuit Turkije en Iran, thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet en dat deze regio voor etnische Koerden vlot bereikbaar is.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de

administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.5.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is *mutatis mutandis* gelijk aan deze van het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection*, april 2003, *updating* augustus 2006, 3.7). Daarnaast is artikel 3 van het EVRM nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Tenslotte biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

2.5.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen die de voorwaarden bevatten om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

2.5.6. Bij het opmaken van de vragenlijst deelde verzoeker mee dat hij vreest gedood te worden door terroristen of Daesh, maar dat hij niet precies weet wat de precieze aanleiding was waarom zijn ouders beslisten hun land te verlaten (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 26 april 2019, vragen 4 en 5).

2.5.7. Verzoeker is het in zijn middel oneens met de beoordeling van de door hem verstrekte informatie over zijn plaatsen van eerder verblijf. Samen met de verwerende partij in haar beslissing wijst de Raad evenwel op artikel 48/6, §1, van de vreemdelingenwet waarin voorgeschreven wordt dat het in eerste instantie aan de verzoeker toekomt om "*alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen*" waaronder "*de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn (...), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (...)*". Verzoeker moet dus duidelijkheid scheppen over de plaatsen waar hij voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft verbleven en hierover aannemelijke verklaringen afleggen.

2.5.8. De Raad heeft in eerdere arresten bevestigd dat verzoekers familieleden, waarmee hij blijkens zijn verklaringen de ganse tijd in Irak heeft samengewoond (AD, notities persoonlijk onderhoud, 7 juni 2019, p. 3), niet hadden aangetoond dat zij vóór hun vertrek uit Irak in de stad Mosul hebben verbleven, waardoor evenmin geloof kon worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich toen aldaar zouden hebben afgespeeld (AD, stuk 13, Landeninformatie, RvV 31 januari 2019, nrs. X (vader, moeder, broer en zus) en RvV X (broer en schoonzus)). Het gezag van gewijsde van deze arresten verzet zich ertegen dat de Raad een nieuw rechterlijk oordeel zou vellen over het reeds ongeloofwaardig bevonden verblijf van de leden van het gezin in Mosul tot na de inval van IS.

In zijn middel oppert verzoeker dat de beroepsprocedure tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van het volgende verzoek om internationale bescherming dat door zijn familieleden werd ingediend, nog zou lopen. De Raad stipt evenwel aan dat deze beroepen ondertussen werden verworpen (RvV 22 oktober 2019, nr. X en RvV 16 december 2019, nrs. X, X, X en X). Ook in deze arresten wordt trouwens het recente verblijf in Mosul van de familieleden van verzoeker vóór hun vertrek uit Irak ongeloofwaardig geacht.

2.5.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker te kennen gaf vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek in 2014 in Mosul in de wijk Rashidiya nabij de moskee Haji Shahin verbleven te hebben (AD, stuk 16, Verklaring DVZ, 26 april 2019, persoonsgegevens). Blijkens de gegevens op verzoekers identiteitskaart (AD, stuk 12, Documenten, identiteitskaart), zou hij inderdaad in Mosul geboren zijn, maar werd de kaart in 2013 in Zummar afgeleverd (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 7 juni

2019, p. 9), hetgeen ernstige twijfels doet rijzen bij zijn verklaringen dat hij tot na de val van IS in Mosul verbleven zou hebben.

2.5.10. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat zijn vader nog steeds aan het werk was toen ze vertrokken uit Mosul (*Ibid.*, p. 6), terwijl de tewerkstelling van zijn vader reeds op 1 mei 2014, dus meerdere weken vóór de inval van IS, een einde nam. Bovendien bleek verzoeker niet te weten waar de tegelfabriek, waar zijn vader werkte, gelegen is, noch hoe zijn vader zich naar het werk begaf.

In zijn middel tracht verzoeker zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader te laten sporen met de neergelegde stukken door te stellen dat zijn vader na 1 mei 2014 deeltijds zou hebben gewerkt. Deze versie wordt niet ondersteund door de stukken aangezien uit het tewerkstellingsattest niet blijkt dat zijn vader deeltijds werd tewerkgesteld, maar dat het contract beëindigd werd (AD, stuk 12, Documenten, kopie nieuwe documenten vader).

2.5.11. Uit het gehoor blijkt voorts dat verzoeker heel weinig plaatsen in Mosul kan vernoemen en de Shorta-wijk enkel bij naam kende (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker stelde dat hij, toen zij moesten vertrekken, de leden van IS vanop afstand had gezien, dat hij geluiden van gevechten en ontploffingen hoorde, vanop afstand een vernielde woning zag (*Ibid.*) en toegaf dat hij het zich eigenlijk allemaal niet goed herinnerde (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker bleek zelfs het gedrag van zijn vader niet te kunnen beschrijven toen IS Mosul binnenviel (*Ibid.*). De verklaringen van verzoeker komen in elk geval weinig doorleefd over. Zo verklaarde verzoeker dat de rest van zijn gezin, ten tijde van de inval van IS, gewoon zei binnen te blijven tot de situatie rustig werd en de terroristen Mosul hadden verlaten (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker kon immers, zelfs niet bij benadering, niet zeggen hoelang ze nog in Mosul waren gebleven na de inval (*Ibid.*, p. 14), hetgeen, ondanks de jonge leeftijd van verzoeker, een aanwijzing vormt dat hij wellicht niet in Mosul heeft verbleven ten tijde van deze dramatische gebeurtenissen.

2.5.12. Bij zijn gehoor ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat zijn broers N. en R. in Irak ooit naar school waren geweest (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 7 juni 2019, p. 6) en hij bevestigde daar zeker van te zijn (*Ibid.*). Deze verklaringen van verzoeker worden echter tegengesproken door het schoolattest dat zijn vader eerder had neergelegd (AD, stuk 12, Documenten, kopie nieuwe documenten vader) en door de ratificatie ervan die verzoeker bij zijn aanvullende nota had gevoegd (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 4).

In zijn middel tracht verzoeker de verklaringen die strijdig zijn met de neergelegde documenten te rechtvaardigen door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd en zijn zenuwachtigheid ten tijde van het gehoor. Aangezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 7 juni 2019, p. 2) en de vragen betrekking hadden op zijn onmiddellijke leefomgeving, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker zich zou hebben vergist, zoals hij in zijn middel beweert.

2.5.13. Verzoeker verklaarde dat het gezin vanuit Mosul naar het huis van een oom van zijn moeder in Spindar reisde alvorens naar Turkije te vertrekken (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 7 juni 2019, p. 4), waar ze ongeveer een jaar en twee maanden verbleven (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker bevestigde dat ze enkel in Rashidiya en Siar Spindar verbleven hadden en loochende meermaals nog op een andere plaats te hebben verbleven (*Ibid.*, p. 8-9). Pas na confrontatie met de verklaringen van zijn familieleden dat ze ook in een vluchtelingenkamp hadden verbleven, bevestigde verzoeker dat ze ook in een vluchtelingenkamp hadden verbleven dat ver van Siar Spindar lag (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker bleek echter niet in staat de naam van het kamp of de duur van hun verblijf aldaar te kunnen inschatten (*Ibid.*). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een verblijf in een vluchtelingenkamp, waar het “te koud” was (*Ibid.*), een diepe indruk nalaat op een jonge tiener, waardoor het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoeker dit vergat te vermelden en zich hiervan geen enkel detail meer zou herinneren.

2.5.14. Aangezien verzoeker niet heeft voldaan aan de samenwerkingsplicht die op hem rust, lijkt de gunst van het voordeel van de twijfel in zijn geval niet toepasbaar. Het voordeel van de twijfel vereist immers dat de verzoeker om internationale bescherming alle relevante elementen heeft voorgelegd, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. De Raad concludeert dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn verblijf in Mosul tot na de inval van IS in 2014 waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die hij en zijn gezinsleden aldaar zouden hebben ervaren of aan zijn vrees voor terroristen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de ‘whereabouts’ van verzoeker in de periode die aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst voorafgaat, kan zelfs niet worden ingeschat in functie van welke geografische gebiedsomschrijving in Irak zijn asielmotieven dienen te worden

beoordeeld. Bijgevolg kan hij onmogelijk in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling en evenmin voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat aan bepaalde familieleden van verzoeker een internationale beschermingsstatuut werd verleend in Duitsland (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 5), heeft geen invloed op verzoekers persoonlijke situatie aangezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

2.5.15. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat er voor verzoeker een redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is in de KAR omdat hij van Koerdische etnische origine is, Badini spreekt en een tijdlang gewoond heeft in Siar Spindar in de provincie Dohuk. De documenten die verzoeker middels zijn aanvullende nota overmaakt, werden blijkbaar vanuit Erbil verzonden (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 6), hetgeen opnieuw een aanwijzing vormt dat verzoeker contacten heeft in de KAR. De blote bewering van verzoeker dat dit geen veilig alternatief vormt voor zijn familie omdat zijn grootvader verantwoordelijk zou worden gehouden voor een moord op drie Koerden bijna 30 jaar geleden, doet geen afbreuk aan het redelijk karakter van het vestigingsalternatief.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak. De regio wordt gekenmerkt door politieke spanningen die evenwel weinig impact hebben op de veiligheidssituatie in de KAR.

Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker o.a. een kaart toe van de Turkse basis in de KAR, een rapport van *Airwars* betreffende de burgerslachtoffers ingevolge de Turkse militaire operaties in Irak en Syrië tussen 2016 en 2019 en een persartikel van *Newsweek* van 11 mei 2019 over de operaties van Turkije tegen Koerdische strijders in Irak (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-3). In de bestreden beslissing wordt hiermee wel degelijk rekening gehouden aangezien daarin het volgende wordt gesteld:

“Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken. Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.”

Het feit dat er slachtoffers te betreuren zijn als gevolg van de aanvallen vanwege het Turkse en Iraanse leger betekent niet dat er actueel in de KAR sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat na het bewijs te leveren van persoonlijke omstandigheden, die een verhoogd risico opleveren om het slachtoffer te worden van het in de KAR aanwezige, beperkte willekeurige geweld.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN